

DIUMENGE III D'ADVENT (B)
Homilia del P. Jordi Castanyer, monjo de Montserrat
14 de desembre de 2008

Estimats germans: dos temes atreuen avui, en aquest diumenge III d'Advent, la nostra atenció. D'una banda, l'alegria que amara de cap a cap els textos que anem cantant, pregant i llegint en aquesta litúrgia; de l'altra, la figura tan suggeridora de Joan el Baptista, el Precursor. No és que siguin dos aspectes aïllats; per adonar-nos-en només ens cal recordar que ja a les entranyes d'Elisabet, la seva mare, Joan saltà d'entusiasme en notar la presència de Jesús a les entranyes de Maria. L'austeritat proverbial de Joan no solament no està de cap manera renyida amb la joia; més aviat en pot ser un signe, un indicatiu.

Avui, però, el que més sobresurt del text evangèlic que hem llegit no és ni l'austeritat ni l'alegria de Joan sinó la seva claredat, la fermesa, la humilitat o, el que és el mateix, el seu realisme. "Qui ets, tu?" "No sóc el Messies, sóc una veu que crida en el desert". Més endavant serà ell mateix, Joan, qui de la presó estant enviarà uns seus deixebles a interessar-se per la identitat de Jesús: "sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?". Avui, però, és ell, l'interrogat, Joan: "hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?" I Joan els diu qui és: un testimoni, un enviat, un testimoni de la Llum, un testimoni del Crist; i els diu també què no és, sense cap reserva: ni Elies ni el Profeta; ell mateix no era la Llum, venia només a donar-ne testimoni. I els diu, encara, que aquell qui busquen el tenen, sense conèixer-lo, enmig d'ells. L'evangelista que ens narra aquest passatge ens resumia tot això de manera magnífica a l'inici del fragment d'avui: "Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe".

No sentiu, germans, ressonar en les nostres vides, en la de cada cristià, en la teva, en la meua, en la vida de les nostres comunitats, en la vida de l'església, aquesta mateixa pregunta feta a Joan: "Qui ets, tu?" I amb una insistència que no deixa escapatori: "qui ets, doncs?" I més endavant, encara, després d'haver afirmat com podem el que no som, "doncs, qui ets?" No podem defugir-la de cap manera, una qüestió així. Sempre el cristià ha d'estar a punt de donar raó de la seva fe i de la seva esperança; amb els llavis i amb la vida; i sobretot, com Joan, amb fermesa, amb claredat, amb realisme, és a dir, amb una profunda humilitat. No som la Llum; en som, n'hem de ser, testimonis. No som el Crist –no som la Veritat, no som la Vida–, en som humils servents, cercadors infatigables i esperançats perquè sabem i creiem que, a vegades sense reconèixer-lo –i aquest és el drama i l'escàndol– el Crist el tenim entre nosaltres. I aquest també ha de ser el nostre testimoni, la gran predicació de l'Església: d'una banda dir al món –i tots som del món– que per creients que siguem estem també en camí, en recerca, conscients de la nostra indignitat –ni dignes de deslligar la corretja del calçat; de l'altra banda, indicar clarament els camins del Senyor, aplanar-los, no enfosquir-los ni fer-los més feixucs, proclamar que el Senyor és a prop, enmig d'aquest món que a les palpentes cerca i pregunta: qui ets, tu? i com ho dius qui ets, tu? i com vius perquè jo entengui qui realment ets?

Fer-se aquesta reflexió a les portes del Nadal, i concretament, avui, ens suggereix que l'alegria, la joia, és una característica del qui viu la presència del Senyor. En començar l'Eucaristia cantàvem: "vivió sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, vivió contents", i acabàvem el cant amb la causa, la raó, d'aquesta alegria: "El Senyor és a prop". Alegria que demanàvem també en l'oració: que poguéssim celebrar el Nadal amb el goig de l'Esperit. El nostre món d'avui, i la nostra Església, necessita de debò tant una crida a la responsabilitat, a l'exigència, a la coherència, com una crida a l'alegria, a l'esperança. Una esperança i una joia que no són fruit de cap evasió sinó fruit de l'obertura al do de Déu. Cal que ho tinguem ben en compte en aquestes festes que s'acosten.

Que la nostra Eucaristia d'avui sigui un autèntic himne d'acció de gràcies perquè Déu se'ns fa present com a Paraula que creiem i com a Pa i Vi que mengem amb fe.